

Відповідальність за господарськими договорами дуже часто розглядається самим судом, оскільки сторони нехтують аналізом відповідальності за невиконання певних зобов'язань. Проаналізувавши судову практику, можна дійти висновку, що у позовах сторони посиляються на статтю 61 Конституції України, ніхто не може двічі нести відповідальність за один і той самий злочин, але тлумачення ту чи іншу ситуацію можна знайти по-різному. Також сторони вимагають зменшити розміри штрафів, посиляючись або на їх недоцільність, або на обставини, які призвели до зубожіння компанії. Остання особливість, яку ми хотіли б відзначити, це контракт прив'язки до іноземної валюти. Через нестабільність валюти її гривневий еквівалент може суттєво відрізнятись, і підприємство втрачає зовсім небагато.

Список використаних джерел:

1. Щербина В. С. Господарське право України: навч. посібник (2-ге вид., перероб. і доп.). Київ: Юрінком Інтер. 2001. 384 с.
2. Господарський Кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15/>
3. Verdictum. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/analysis>.
4. ВП ВС вирішила проблему щодо визначення еквівалента гривні в іноземній валюті. URL: https://biz.ligazakon.net/news/197803_vp-vs-virshila-problemu-shchodo-viznachennyaekvvalenta-grivn-v-nozemny-valyut.

Журавльова Д. О.,

курсант

Навчально-наукового інституту
права та підготовки фахівців для
підрозділів Національної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Нагорна О. О.,

старший викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
старший лейтенант поліції

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОКРЕМИХ ВИДІВ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Суб'єкт господарювання характеризується наявністю внутрішньої структури (середовища) і існує в деякому зовнішньому середовищі. І якщо зміна зовнішніх умов не виходить за певні межі, то функціонування та досягнення підприємством своїх цілей гарантовано.

Другий підхід заснований на використанні понять «загроза» та «захищеність» від загроз. Передбачається, що існує підприємство з певними параметрами (наприклад, що стабільно функціонує, що прогресивно розвивається тощо) [1].

Існують загрози, які можуть негативно вплинути ці параметри. У тому випадку якщо параметри захищені від загроз, то забезпечена та безпеку підприємства. Варто зазначити, що критерій захищеності параметра, а також обґрунтування вибору саме цих параметрів та критеріїв часто відсутня. Аналіз існуючих визначень сутності загроз економічній безпеці показує, що в кожному з них так чи інакше відображена небезпека заподіяння економічної шкоди, що проявляється у вигляді збитків, негативної впливу, перешкод у досягненні цілей тощо.

Загалом загроза – це фактор, що створює значну небезпеку стійкому функціонуванню економічної системи [3].

Причини виникнення загроз економічній безпеці суб'єктів господарювання обумовлені, з одного боку, факторами загальноекономічного характеру (макрорівень), які здійснюють негативний вплив на значну кількість господарюючих суб'єктів, а отже, загрозливими та національної економічної безпеки. З іншого боку – факторами, пов'язаними з непередбачуваністю та неефективністю прийнятих управлінських рішень керівництвом самого підприємства.

Як майно суб'єкта господарювання, так і його складові можуть підпорядковуватися різним правилам, що у правовій літературі визначаються як правовий режим. У різних комбінаціях це поняття включає: обсяг прав та обов'язків уповноваженої особи щодо майна, яке йому належить; обсяг прав та обов'язків третіх осіб, які мають право на це майно; порядок набуття цього майна; порядок та межі реалізації прав на це майно; порядок звернення на це майно стягнення за зобов'язаннями уповноваженої особи [3, с. 106].

Диференціація правового режиму майна може бути обумовлена багатьма факторами: наприклад, приналежністю майна до різних видів (рухоме, нерухоме; споживане, не споживане і т.д.), віднесенням майна до різних фондів юридичної особи (статутний, резервний, споживання, накопичення і т.д.), наявністю або відсутністю речових обтяжень щодо цього майна (наприклад, сервітут) чи існуванням щодо тієї чи іншої частини майна зобов'язальних правовідносин тощо.

Найбільш значущим фактором, від якого залежить визначення правового режиму майна, юридичний титул, який є основою власності майна суб'єкту господарювання.

Правомірне володіння відповідно до ЦК може бути засноване на праві власності, праві господарського відання та праві оперативного управління [3, с. 185].

Правовий режим майна суб'єкта господарювання визначається його засновниками (учасниками) або уповноваженими ним органами відповідно до вимогами законодавства та вказується в установчих документах.

Для отримання достовірної інформації про майновий стан суб'єкта господарювання не слід орієнтуватися лише з майно, що у його фактичному володінні.

Таким чином, правовий режим майна суб'єктів господарювання залежить від конкретного виду речового права (права власності чи інших речових прав). За будь-яким правом власності стоїть титульний власник, що називається власником. Відповідно, власник речового права перебуває у абсолютних правових відносинах з усіма третіми особами, а й у відносних правових відносинах зобов'язального типу незалежно від причин виникнення і характеру зазначених правовідносин [1, с. 803].

Слід визнати, що законодавство про об'єктах цивільних прав, і зокрема майно суб'єктів господарювання є достатньо сформованим, але все ж таки не повною мірою відповідним реаліям нашого часу. Так, до об'єктів цивільних прав належать речі, включаючи гроші та цінні папери, інше майно, у тому числі майнові права. У даному випадку, здається, найбільш значиму проблему викликає термін «інше майно» [2].

Так, наприклад, поява нових інноваційних продуктів та технологій (криптовалюта, токен та ін.) зумовила постановку питання про їх віднесенні їх до об'єктів цивільних прав.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України: Закон України № 436-IV від 16.01.2003 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
3. Ісаков М. Г. Правовий статус підприємства як суб'єкта господарювання: дис. ... канд. юр. наук: 12.00.04. Донецьк, 2006. 227 с.